

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 р 114/2022
15.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Драгана Маринковић, у поступку заштите права на суђење у разумном року, предлагача АА из ..., кога заступа пуномоћник Зоран Ковачевић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној због неодлучивања о приговору ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3888/21 и жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 р 172/21 од 24.02.2022. године, дана 15.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача, изјављена због неодлучивања о приговору ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3888/21.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Београду Р4 р 172/21 од 24.02.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Предлагач је Апелационом суду у Београду дана 30.12.2021. године поднео приговор ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3888/21.

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 р 172/21 од 24.02.2022. године, ставом првим изреке одбијен је приговор предлагача којим је тражено да се утврди да је у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3888/21, подносиоцу повређено право на суђење у разумном року и наложи поступајућем судији предузимање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак. Ставом другим изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Због неодлучивања о приговору ради убрзања поступка, предлагач је дана 04.03.2022. године, изјавио жалбу, а 17.03.2022. године изјавио је благовремену жалбу против решења Апелационог суда у Београду Р4 р 172/21 од 24.02.2022. године из свих законских разлога.

Одлучујући о жалбама предлагача на основу чланова 16, 17, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82... „Службени гласник РС“ број 46/95...106/15) и члана 386. Закона о

парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да жалбе предлагача нису основане. На основу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року о жалбама је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова.

Према стању у предмету о приговору ради убрзања поступка који је предлагач поднео Апелационом суду у Београду дана 30.12.2021. године, тај суд је одлучио наведеним решењем од 24.02.2022. године. То значи да је о приговору предлагача одлучено у законом прописаном року од два месеца у смислу члана 7. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, па је жалба предлагача због неодлучивања о његовом приговору поднета на основу члана 14. став 1. тог закона, неоснована.

Из тог разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке примене члана 17. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 р 172/21 од 24.02.2022. године, Врховни касациони суд налази да у поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Према разлозима побијаног решења у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3888/21 поступак је покренут тужбом 200 тужилаца која је поднета 09.08.2010. године, против туженог ЈП Електропривреда Србије, ради накнаде увећане зараде за сменски рад. Првостепени, Основни суд у Обреновцу донео је пресуду П1 206/2011 од 26.01.2011. године, која је укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж1 288/14 од 19.02.2014. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. У поновном поступку првостепени суд је донео одлуку П1 25/2014 од 21.02.2017. године и у жалбеном поступку предмет је примљен у Апелационом суду у Београду 12.07.2017. године. Предмет је затим враћен првостепеном суду ради допуне поступка 14.07.2017. године. Првостепени суд је предмет вратио другостепеном суду 19.11.2019. године, а затим је предмет поново враћен првостепеном суду 22.01.2020. године на уређење у складу са чланом 228. Судског пословника. Након допуне поступка предмет је примљен у Апелационом суду у Београду 05.02.2020. године и решењем о допуни поступка од 10.09.2020. године предмет је поново враћен првостепеном суду, а након поступања враћен је у Апелациони суд у Београду 30.09.2021. године. Предмет је изнет на седницу већа 07.10.2021. године, када је одлучено да се главна расправа отвори, заказано је рочиште за 16.12.2021. године, а потом и следеће за 25.02.2022. године. У поступку је даље утврђено, да је предлагач подносио приговор ради убрзавања поступка у истом предмету, који је усвојен решењем Апелационог суда у Београду Р4 р 44/21 од 01.07.2021. године, уз утврђење да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и налог поступајућем судији да предузме процесне радње, ради делотворног убрзања поступка. На основу извештаја судије известиоца утврђено је да је наведени предмет „страдао“ у поплави 2014. године, те да је имајући у виду наводе жалбе првенствено потребно утврдити ко су тужиоци у овом поступку, као и шта је тужбени захтев свакога од њих (200 тужилаца), као и ко је пуномоћник сваког од ових тужилаца.

Имајући у виду утврђено, побијаним решењем је одбијен нови приговор предлагача ради убрзавања поступка, са закључком да је у другостепеном поступку

заказивањем расправе у предмету на који се приговор односи, након допуне поступка од стране првостепеног суда, остварена сврха поступка за заштиту права на суђење у разумном року, као и да с обзиром на све околности конкретног случаја нема пропуста Апелационог суда у Београду који би за последицу имали повреду права предлагача на суђење у разумном року.

Оцењујући наводе жалбе, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио чињенице које су од значаја за одлуку у овом предмету, као и да је на тако утврђено чињенично стање правилно применио материјално право одбијајући приговор предлагача из разлога које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/2006), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ – Међународни уговори, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2007), („Службени гласник РС“ – Међународни уговори, бр. 12/2010 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природа захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

Полазећи од наведених материјално правних одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд одлучујући о приговору предлагача правилно оценио све утврђене чињенице и приликом доношења побијаног решења узео у обзир све наведене околности. Чињеница је да се ради о поступку у парници из радног односа, у коме је суд дужан да посебно води рачуна о

потреби хитног решавања. Међутим, поступак у парници у којој има 200 тужилаца, дакле велики број странака, чини овај предмет изузетно сложеним, пре свега из процесних разлога, при чему се такође мора имати у виду чињеница да је предмет физички оштећен у поплавама из 2014. године, што је знатно отежало рад Апелационог суда у Београду, који мора изнова започети поступак у овом предмету у ситуацији када се, како је то навео судија известилац, не може утврдити ко се све појављује као тужилац у тој парници и који су њихови пуномоћници, као и какви су њихови тужбени захтеви. Неосновано се жалбом предлагача указује да Апелациони суд у Београду у протеклом периоду није имао никаквих активности у овом предмету, јер из напред наведених чињеница, произилази супротан закључак, односно да је тај суд поступао у том предмету, покушавајући кроз допуну поступку пред првостепеним судом, да обезбеди процесне услове за одлучивање о жалби на пресуду у том предмету, да би на крају и заказао расправу ради одлучивања о тој жалби. Управо из ових разлога, поступање Апелационог суда у Београду се за сада не може оценити као неажурно или ван разумног рока. При свему томе, оцењујући трајање поступка у целини, мора се имати у виду и чињеница да је првостепени суд у релативно кратком року одлучио о захтевима тужилаца у овој парници, као и да је дужност и странака у поступку, посебно у напред изложеној процесној ситуацији, да својим поступањем отклони сметње које онемогућавају суд да поступа у разумном року.

Из изнетих разлога, применом члана 17. став 1. и члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Предлагач није успео са жалбама, па је његов захтев за накнаду трошкова поступка одбијен, применом члана 153. став 1. ЗПП, у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку.

СУДИЈА
Драгана Маринковић,с.р.

Правна поука:

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић